

[Statsministeren]

regler, der i dag generer både borger og administration. På lidt længere sigt vil hele den gældende skattelovgivning blive samlet i få og overskuelige hovedlove. Også hele strukturen i skatteorganisationen vurderes netop nu. Målet er en gennemgribende modernisering og en afkortning af klagevejene på skattemrådet, sådan at skattesager kan afsluttes hurtigst muligt på så korrekt et grundlag som muligt.

Jeg har nu redegjort for den nye regerings filosofi om forholdene mellem menneske og samfund og om de kommende års udvikling i den offentlige sektor. Med målsætningen, at vi grundigt skal forberede, at dansk erhvervsliv evner at udnytte det frie EF-marked positivt, er jeg så på vej til at redegøre for regeringens holdning til den private sektors fremtid.

Gennem en menneskealder, mindst, har vi måttet optage store lån i udlandet. Hvorfor? Fordi det offentlige og det private forbrug har været alt for stort i forhold til den danske produktion, vi har kunnet sælge herhjemme og i eksporten. Det kommer vi til at forandre.

Vejen, vi skal gå, er egentlig let at beskrive, men den er måske svær at følge.

Vi skal bruge tre metoder samtidig: Vi må og skal sikre en endog særdeles kraftig forbedring af konkurrenceevnen. Vi skal formindske det offentlige udgiftstryk betragteligt. Og vi skal præstere en stærk forøgelse af den private opsparring. Mindre kan ikke gøre det. Kun på den måde kan vi fjerne underskuddet over for udlandet.

Regeringen har viljen til at fremlægge de nødvendige forslag, men med en mindretalsregering vil sandelig også Folketinget skulle leve op til den udfordring og det ansvar, vi alle er stillet over for. Kravene til det samarbejdende folkestyre er derfor store.

Det er nødvendigt at sige råt for usødet, at der igennem adskillige år ikke er basis for, at befolkningsgrupperne søger at skaffe sig højere nominal indkomst eller højere realløn.

Selv om lønstigningstakten i den seneste tid er afdæmpet, er de danske lønninger gennem den forløbne del af overenskomstperioden steget stærkere end i udlandet. Det er en trist kendsgerning. Et tungt ansvar for beskæftigelsen hviler derfor på arbejdsmarkedets parter og på hver enkelt arbejdsplads. Men med lavere bruttolønninger vil vi kunne skaffe grundlag for lavere trækprocenter og samtidig mulighed for flere nye job og mere eksport.

Ved afslutningen af trepartsforhandlingerne sidste år var der enighed mellem arbejdsmarkedets parter og regeringen om, at de danske lønninger ikke må stige stærkere end udlandets. Hvis det danske omkostningsniveau gennem et antal år nu klart stiger væsentligt langsommere end udlandets, vil vi endnu hurtigere kunne skabe vækst og forbedret beskæftigelse.

Eksportpakken og omlægningen af arbejdsgiverafgifterne blev gennemført for at reparere på en for kraftig omkostningsudvikling. Men arbejdsmarkedet skal vide, at det ikke kan gøres én gang til. Regering og Folketing kan ikke og bør ikke feje op, hvis det går galt igen. Så er det sagt.

Med den allerede aftalte forkortelse af arbejdstiden og helt uundgåelige lønglidning til næste år går omkostningerne op med i alt fald 3 pct. Hvad mere er der så plads til, hvis man oprigtigt ønsker at skabe nye job og at nedbringe arbejdsløsheden?

Ved sidste overenskomst var der bred forståelse for, at efter et antal år med klart lønforstærkning måtte de offentligt ansatte have samme procentstigning som de privat ansatte. Regeringen sagde det dengang til parterne, før overenskomstforhandlingerne startede. Denne gang må regeringen nødvendigvis på forhånd gøre klart, at der ikke er grundlag for nævneværdig stigning i de offentligt ansattes lønninger de i nærmeste år. Det samme gælder med hensyn til de mange, mange reguleringer af pensioner, satser og indkomstoverførsler, som fastsættes ved lov. Samme strenge kurs må følges for offentlige honorarer og for arbejde, der udføres for det offentlige.

Det vil jeg opfordre til at parterne på det private arbejdsmarked tager et afgørende, solidarisk hensyn til, for anderledes kan det ikke være.

Allerede i anden halvdel af den 4-årige overenskomstperiode må og skal konkurrenceevnen forbedres. Regeringen forventer, at midtvejsforhandlingerne giver et resultat, der muliggør, at vi når det mål, men vi må sige uden omsvøb, at nye lønstigninger, som vil forøge inflationen og arbejdsløsheden, er uacceptable.

Det vil også være vigtigt for effektiviteten og konkurrenceevnen – måske næsten lige så vigtigt – at vi får løst op for de stive faggrænser, vi har både i den offentlige og i den private sektor. De hæmmer nødvendige omstillinger og bidra-